

2026. augusztus 29. – Szombat, Keresztelő Szent János vértanúsága

Miután Jézus megkezdte nyilvános működését, Heródes Antipász király elfogatta Jánost, és börtönbe vetette. Testvérének, Fülöpnek felesége, Heródiás miatt tette, akit feleségül vett. János ugyanis figyelmeztette Heródest: „Nem szabad elvenned testvéred feleségét.” Emiatt Heródiás áskálódott ellene. Szívesen eltétette volna láb alól, de nem tehette. Heródes ugyanis félt Jánostól, mert tudta, hogy igaz és szent ember. Ezért meg akarta őt menteni. Valahányszor beszélt vele, zavarba jött, mégis szívesen meghallgatta.

Végül elérkezett a kedvező nap. Heródes a születése napján lakomát adott vezető embereinek, a magas rangú tiszteknek és Galilea előkelőségeinek. Közben Heródiás leánya bement, táncolt nekik, és Heródes meg vendégei előtt nagy tetszést aratott. A király így szólt a leányhoz: „Kérj tőlem, amit akarsz! Megadom neked.” Sőt meg is esküdött: „Bármit kérsz, megadom neked, még az országom felét is.” A leány kiment, és megkérdezte anyjától: „Mit kérjek?” Anyja ezt felelte: „Keresztelő János fejét.” Erre visszasietett a királyhoz, és előadta kérését. „Azt akarom, hogy most azonnal add nekem egy tálon Keresztelő János fejét!” A király nagyon elszomorodott emiatt, de esküjére és a vendégekre való tekintettel nem akarta kedvét szegni. Azonnal elküldött egy hóhért azzal a paranccsal, hogy hozza el János fejét. Az elment, lefejezte őt a börtönben, és elhozta fejét egy tálon. Odaadta a leánynak, a leány pedig elvitte anyjának.

Amikor János tanítványai meghallották, eljöttek, elvitték János testét, és egy sírboltba temették.

Mk 6,17-29

Elmélkedés:

A mai evangélium egy sötét, megrázó jelenetet tár elénk: egy igaz ember, Keresztelő János, aki Isten nevében szólt, börtönbe kerül, majd elhallgattatják, Heródiás kérésére lefejezik. A világ, amely nem viseli el az igazság szavát, inkább megöli azt, aki kimondja az igazságot.

János személye rendkívüli: ő a próféta, aki szavaival és életével is tanúságot tett. Már anyja méhében felismerte az Üdvözítőt, azután a pusztában élt, készült a küldetésére. Nem hajolt meg senki előtt, csak az Isten előtt. Nem kereste az emberek tetszését, hanem az igazságot hirdette.

Heródes tisztelte Jánost, mert igaz és szent embernek tartotta. A lelkiismeret felvillantja a lehetőséget a megtérésre, de Heródes inkább a gyengeséget választotta. Félt a vendégektől, a feleségétől, a közvéleménytől. Ahelyett, hogy engedne Istennek, inkább enged mások

elvárásainak, és ezzel végleg elzárja magát az igazságtól.

Keresztelő János halála emlékeztet minket arra, hogy az igazságért való kiállás sokszor nem hoz sikert vagy elismerést, hanem ellenállást, sőt üldözést vált ki. A keresztény élet nem a világ elismeréséért folyik, hanem az Isten előtt való hűségért. János élete és halála ma ezeket a kérdéseket teszi fel nekünk: Merünk-e igazat mondani, amikor kényelmetlen? Merünk-e megszólalni az igazságról, amikor mások bűnös módon hallgatnak?

János hangja nem némult el végleg: ma is halljuk, ma is tanít. A bűnös világ hangos, de ma mi vagyunk azok, akiknek hangján az igazság tovább szólhat.

© Horváth István Sándor

Imádság:

Uram, Jézus Krisztus! Adj nekem Keresztelő János bátorságából, hogy ne féljek kimondani az igazságot, akkor sem, ha ezért elutasítanak! Ne engedd, hogy a félelem vagy a megfelelési vágy eltérítsen a te utadtól! Add, hogy életem ne magamról szóljon, hanem rólad és szívedben mindig te légy az első helyen! Erősíts meg, hogy mindig hűséges maradjak hozzád!